

Νομίζω πως για τους περισσότερους 35άρηδες (και βάλε) που έζησαν τη μουσική φούρια των 90s, τα 10s είναι τουλάχιστον περίεργα. Στα 10s έχουμε την επιστροφή πολλών και σπουδαιών συγκροτημάτων που μεγαλούργησαν στα 90s και σταμάτησαν στο peak τους για διάφορους λόγους. Επιστρέφουν δισκογραφικά και μάλιστα αρκετοί από αυτούς με εξαιρετικές κυκλοφορίες, αναβιώνοντας με έναν τρόπο εκείνη την εποχή. Όμως, όπως είναι λογικό, τόσο οι ακροατές φαίνεται να στέκουν κάπως νωθροί απέναντι σε αυτές, όσο και οι ίδιοι οι μουσικοί μοιάζουν να δυσκολεύονται να αφήσουν το παρελθόν και να προχωρήσουν.

Οι Alice In Chains ήταν ένα από τα 3-4 σπουδαιότερα σχήματα της περίφημης grunge σκηνής στα 90s. Ποιοτικά ίσως να ήταν και οι καλύτεροι, αν και στη «metal-οκρατούμενη» χώρα μας υπήρχαν πολλοί «μεταλλάδες» που τους έβρισκαν «φλώρους», «καταστροφή του metal» και διάφορες τέτοιες γελοιότητες που αν έχεις συζητήσει με «μεταλλάδες» αποκλείεται να μην έχεις ακούσει. Από το comeback τους το 2009 έχουν κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα 3 albums. Όσα δηλαδή κατάφεραν να κυκλοφορήσουν και στη «χρυσή» εποχή τους. Για κάποιον που τα πρόλαβε εκείνη την εποχή, τα “Facelift” (1990), “Dirt” (1992) και “Alice In Chains” (1995), δύσκολα θα έμπαιναν στη ζυγαριά με την τριάδα albums που κυκλοφόρησαν οι Alice In Chains στα 10s, όσο καλά και αν ήταν αυτά. Ωστόσο οφείλω να παραδεχτώ πως ειδικά το “Black Gives Way To Blue” είναι ένα από τα καλύτερα comeback albums που έχουν κυκλοφορήσει ποτέ και στη συνείδηση του γράφοντα έχει μάλλον καταχωρηθεί δίπλα στα albums της πρώτης τριάδας.

Η μεγάλη αυτή επιστροφή επανέφερε το ενδιαφέρον μου. Θεωρώ πως ανανέωσε τους Alice In Chains και παρόλο που ο νέος ήχος που μας παρουσίασαν 14 χρόνια μετά την διάλυση τους, αν και δεν ήταν και τόσο «νέος», διατηρούσε μια φρεσκάδα και είναι σαφές πως περιείχε μπόλικη έμπνευση. Από εκεί και πέρα βέβαια, η μπάντα έχει προχωρήσει. Είναι απόλυτα εναρμονισμένη με τα σημερινά δεδομένα του σκληρού ήχου, με τις

κομπρεσαρισμένες - max volume παραγωγές κτλ. Ήδη η δεύτερη αυτή περίοδος των Alice In Chains βρίσκεται στο 9ο χρόνο και νομίζω πως αρχίζει μάλλον σιγά-σιγά να χάνει σε ενέργεια.

Είναι η αλήθεια πως από την πρώτη μέρα κυκλοφορίας του “Rainier Fog” έχω φιλοέτοιμο αυτό το review, ωστόσο θεώρησα απαραίτητο να δώσω λίγη απόσταση. Λίγο χρόνο καθώς η μεγάλη μου αγάπη για αυτή την μπάντα σίγουρα δεν είναι καλός σύμβουλος σε σχετικά βιαστικές εκτιμήσεις.

Οι σημερινοί Alice In Chains τα έχουν όλα. Ή σχεδόν όλα δηλαδή. (Η απώλεια του Layne Staley δεν είναι απώλεια μόνο για την μπάντα, αλλά για ολόκληρο τον κόσμο της μουσικής).

Έχουν έναν σπουδαίο Jerry Cantrel που παραμένει μια καταπληκτική μηχανή παραγωγής κιθαριστικών, (prog) metal-ικών riffs και παράλληλα ένας μεγάλος συνθέτης. Έχουν ένα εξαιρετικό rhythm section με τους Kinney και Inez. Έχουν έναν William DuVall που είναι τεχνικά και ερμηνευτικά άρτιος. Προφανώς δεν φτάνει την μανιοκαταθλιπτική παράνοια του Staley αλλά ούτε οι Alice In Chains βρίσκονται στην ίδια μαύρη τρύπα που βρίσκονταν τότε. Άλλωστε Cantrel και DuVall βρίσκονται πια μόνιμα στο Los Angeles πολύ μακριά από το Seattle.

Παρόλα αυτά το Seattle είναι το ουσιαστικά το κεντρικό θέμα για το “Rainier Fog”. Αναφέρεται μάλιστα στο όρος Ρενιέρ, ένα μεγάλο ηφαιστειο στην οροσειρά Cascade που δεσπόζει στο βάθος σε όλες τις φωτογραφίες της πόλης του Seattle. Το The One You Know που ανοίγει το album, υπόσχεται πολλά. Ξεκινά με ένα ξερό riff που μου θύμισε Voivod και μπαίνει σιγά στο παρασύνθημα με ένα εντελώς γνώριμο Alice In Chains ρεφρέν. Μεταλλικό και σκοτεινό με βασική αναφορά την ίδια τη μπάντα και κυρίως το ομώνυμο album τους (1995). Νομίζω, πως το βαρύ και ζοφερό “Alice In Chains” ασκεί τη μεγαλύτερη επιρροή στη μπάντα από τη στιγμή του reunion.

Το ομώνυμο κομμάτι που ακολουθεί, προορίζεται για μάλλον για το hit του album. Με ανεβασμένο το τέμπο στα 120bpm περίπου, μπαίνει φουριόζικο, και ενώ θα έλεγα πως είναι πολύ κοντά στον ήχο των δυο προσωπικών κυκλοφοριών του Cantrell (κυρίως του “Degeneration Trip”) στα μισά του περίπου, μας φυλάει μια μαγική γέφυρα με τις trademark, γεμάτες chorus κιθάρες που φέρνουν στο νου για λίγο το υπέροχο “Jar Of Flies”. Μαζί με το The One You Know δίνουν ένα πολύ δυνατό ξεκίνημα για το album.

Το Red Giant θυμίζει τους (προ δεκαετίας) Opeth, αλλά γρήγορα γρήγορα επιστρέφει στα παραδοσιακά μονοπάτια, ενώ το Drone θα ήθελε πάρα πολύ να βρίσκεται στο Dirt. Οι διφωνίες Cantrell / DuVall είναι εξαιρετικές για άλλη μια φορά ενώ στο συγκεκριμένο κομμάτι, επιστρατεύεται και ο Chris De Garmo, κιθαρίστας μιας άλλης σπουδαίας μπάντας του Seattle, των Queensrÿche. Το Fly βρίσκεται στην πιο μελωδική πλευρά της μπάντας και χρησιμοποιεί μπόλικες από τις χαρακτηριστικές της μανιέρες (όπως το flanger στη φωνή) παραπέμποντας σε κομμάτια όπως τα Down In A Hole χωρίς όμως να ρίχνει το τέμπο και κρατώντας το «φωτεινό». Νομίζω πως πλέον ο Jerry Cantrell δεν θέλει να βουτά στα σκοτάδια και παρόλο που είναι «γεμάτος» από αυτά κρατά τις αποστάσεις του. Τόσο ο θάνατος του Staley όσο και του -πολύ κοντινού στη μπάντα- Chris Cornell, είναι δεδομένο πως τον επηρεάζουν.

Στο Deaf Ears Blind Eyes η ζοφερή ατμόσφαιρα που στήνεται με κάνει να σκέφτομαι πόσο ψυχωτικά θα το ερμήνευε ο Staley και με πιάνω να αδικώ τον DuVall. Το Maybe ξαναγυρνά σε πιο μελωδικούς δρόμους και με τη σειρά του So Far Under επιστρέφει τον ήχο στο "Dirt". Το Never Fade χαρίζει ένα ακόμα πιασάρικο ρεφρέν ενώ στο τέλος με το All I Am κάνει αυτό που αποφεύγει σε όλο το album. Ρίχνει τους τόνους και βουτά στην κατήφεια. Ωστόσο κρατά και πάλι λίγο φως...

Γενικά σε όλο το album βλέπουμε τους Alice In Chains των 90s να παρελαύνουν μπροστά μας. Πότε το απολαμβάνεις και πότε αισθάνεσαι πως η μπάντα ματαιοπονεί. Η συνθετική δεινότητα του Jerry Cantrell, όπως και η δεξιοτεχνία του σαν κιθαρίστας, κρατούν ψηλά τον πήχη και αυτό σώζει το "Rainier Fog". Η ποιότητα του album είναι αδιαμφισβήτητη. Όμως, όπως ο τεράστιος όγκος του ηφαιστείου Ρενιέρ ρίχνει τη σκιά του στο Seattle έτσι και ο τεράστιος όγκος των Alice In Chains του "Dirt" και του "Alice In Chains" ρίχνει τη σκιά του σε όσα κάνουν σήμερα. Ίσως μάλιστα να σκεπάζει περισσότερο τους οπαδούς τους παρά τον ίδιο τον Cantrell που θα συνεχίζει να δημιουργεί αξιόλογα album.

-6,5-

Κείμενο: Βασίλης Μπέκας